

• Característiques socioculturals.

La paraula Classicisme es deu a la tendència dels artistes de l'època a imitar i revalorar els cànons estètics de les civilitzacions de la Grècia i Roma clàssiques. El Classicisme dura uns 60 anys aproximadament.

Durant el clacissisme, la separació de les classes socials continua sent una característica principal. El poble cada vegada té més accés a la música.

Els músics eren considerats uns criats que es veien obligats a escriure obres musicals que compleguessin als seus amos. La burgesia realitzava les seves manifestacions musicals, en petits cercles o d'una manera més oberta i amb una finalitat lucrativa. Amb el mecenatge de la burgesia, els compositors gaudeixen de més llibertat a l'hora de compondre.

La cultura d'aquesta època, pren un caire més racionalista i que influirà en les idees i l'art del moment. El Classicisme fuig de l'artificiositat, defensant la teoria que la naturalitat dona bellesa a tota obra d'art. Les obres resulten fàcils d'escoltar, encara que també la música del moment demostra la gran tècnica assolida pels compositors de l'època.

• Característiques de la música.

Les melodies clàssiques acostumen a tenir pocs ornaments i una estructura molt clara basada en frases curtes perfectament organitzades.

El ritme tendeix a ser regular i amb poques complicacions.

Desapareix el baix continu i perden importància les línies contrapuntístiques, i apareix el baix Alberti (consisteix a utilitzar acords arpegiats a la mà esquerra), molt utilitzat per D. Alberti.

El Classicisme ens brinda una harmonia clara on es van enllançant els acords seguint estrictament les bases de les funcions tonals, plenament consolidades.

• La Música instrumental.

En el Classicisme, la música instrumental assoleix un punt àlgid en la història. Hi ha dos factors:

- Els avenços tecnològics, que permeten la creació de nous instruments i la millora dels antics.
- La implantació d'un nou estil d'orquestra, seguint l'exemple de l'orquestra de Mannheim. Dirigida per Johann Stamitz i els seus fills.

Carl Philipp Emanuel Bach, fill de Bach, creà una forma directa de fer música instrumental, molt més propera a l'expressió íntima de l'autor i a les emocions del públic a qui anava adreçada.

Les formes instrumentals, més importants del Classicisme són la sonata, simfonia, concert i la música de cambra. Totes tenien una estructura anomenada *forma sonata*. La diferència ve donada pel nombre i el tipus d'instruments que les interpreten.

Exposició, desenvolupament i Reexposició

A B(A) A

Sonata, escrita per ser interpretada habitualment per un sol instrument harmònic o bé per dos instruments.

Simfonia, per ser interpretada per tota l'orquestra.

Concert, per a orquestra i un instrument solista. També es realitzaren dobles i triples concerts segons el nombre d'instruments solistes.

Trio, quartet i quintet, Són interpretats per, 3,4 ó 5 instruments. Constitueixen la música de cambra clàssica per excel·lència.

• La Música vocal.

La música vocal, trobà durant el Classicisme nombrosos seguidors tant en el camp religiós com el profà.

La música religiosa sofreix una petita davallada. Els nous corrents filosòfics, ocasionaren un canvi de pensament religiós en la societat del moment. La idea d'un Déu suprem va ser substituït per un Déu Creador. La *francmaçoneria*, basada en la raó, la virtut i la fraternitat humanes. Funcionà com una societat secreta, perseguida per l'Església.

De Mozart ens han arribat 18 misses escrites a l'època de Salzburg. El célebre Rèquiem en re menor constitueix la culminació de la seva obra religiosa.

Haydn va compondre 14 misses, però les seves obres religioses més importants són els oratoris de La Creació i Les Estacions.

Hi va haver un gran desenvolupament de la música vocal profana, que trobarà en l'òpera la seva més gran manifestació. La necessitat d'una reforma del món operístic motivà C.W.Gluck a intentar establir unes bases de que podria anomenar-se l'òpera moderna. Mozart aportà a l'òpera bufa la preocupació pel caràcter i la quotidianitat dels seus personatges.

Beethoven fou la figura clau en la transició del Classicisme al Romanticisme.

Haydn: Als set anys va entrar al cor de la catedral de Viena com a soprano. Posteriorment entrà al servei d'un príncep, per qui va treballar durant 29 anys. Després s'instal·là a Viena, Haydn és considerat el pare de la simfonia, ja que li va donar l'estructura clàssica. (104 obres)

Mozart: Era fill del també músic Leopold Mozart. Li va transmetre tots els seus coneixements i l'ajudà a convertir-se en un nen prodigi tant en el camp de la interpretació com el de la composició. Va servir durant un temps l'arquebisbe de Salzburg, viatjà a Viena on s'instal·là definitivament. Mozart fou el primer compositor que defensà profundament la figura del músic no com a servidor sinó com a artista, avançant-se així a la ideologia romàntic. Morí en estranyes circumstàncies a l'edat de 35 anys i siguent pobre, li van enterrar en una fossa comú.